

מקוה שאוב שהגליד

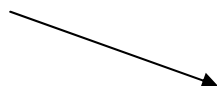
שו"ע לא (ע"פ התוספתא)

מקוה שאוב שהגליד - טהור משום מים שאובים, נימוחו - כשר להקוות (עליו).

"כשר להקוות עליהן":

פירוש א' בסמ"ג – כלומר שמוותר להוסיף עליהן מ' סאה כשרים [אך בהם לבדם אי אפשר לטבול] (ונחשב "הגליד ונימוח" כמו "שאובה שהמשיכה").

פירוש ב' בסמ"ג – כלומר שחזרו להיות כמו מי גשמים ומותר לטבול בהן. וכ"פ הש"ך

לפי זה יש להתיר מקוה שנעשה מקרח מלאכותי, וכך מסיק טהרת מים דלרוב הפוסקים יש להתיר.

אך הדרכי תשובה ועוד אחרונים אוסרים מקוה מקרח מלאכותי.